

Johannes Sandvika av Eilert Kvernes, Varden 24/12 1960

Vi så sporene etter ham i nysnøen opp lia til hogstplassen og de siste barkfillene var flekket av en slank granstamme. Han sto og unte seg en blås der borte ved den ferske roten. En tanke streifet meg: Man tro hvor mange slike stokker denne mannen hadde barket gjennom sitt 87 år lange liv.

Det er Johannes Sannes vi besøker, på arbeidsplassen hans ovenfor Sandvika i Halla på østsiden av Norsjø.

Rundt omkring ligger stokkene i alle retninger, store og små - fortellende om ærlige og gode dagsverk.

Den hyggelige og aldrende skogsmannen har ikke lenger ungdommens mykhet i ansiktstrekene, og hendene er preget av slit

etter hundretusener harde tak. Men selv om han nå går i sitt åttiåttende år, eier han i seg en seig spenstighet og et lett sinnelag.

- Legger du til skogs hver dag?
- Man får da bruke arbeidsdagene mens man har dem!
- Og opp tidlig i otta?
- Det gjelder å ikke være for sein på morran, da går dagen fra en - og jeg kvelder gjerne ikke før det begynner å mørkne mellom trærne.
- Du kunne ikke tenke deg å legge opp nå da?
- Det er for tidlig vel. Når man er frisk og har god helse, så går det ikke an å sette seg inne heller. Man må holde seg i form og ikke la seg stivne til, ser du. Jeg holder gjerne på til jeg er 90 hvis alderen ikke gjør seg alt for sterkt gjeldende.
- Og skogen er en god kamerat?
- Vi har aldri vært uvenner, men det hender den kan være litt hard av og til- men vi arbeider likevel godt sammen.
- Hvordan var det med fugl her i traktene nå?
- Det er ingenting av den slags å se. Nei, det er så dårlig som det vel kan bli. Hare er det også forsvinnende lite av. Det hender vi ser noen rådyr, men derimot er det nesten ikke elg her i nærheten av vannet.
- Blir det noe fisk av det?
- Uti Norsjø er det nok fisk, og er man riktig godt kjent om fiskeplassene, går det nok an å fil en del.

Johannes Sandvika er fra Sauherad, men har også en tid vært på Notodden. Han drev Dilsdalen i Dalsbygda frem til 1916 da Feriekolonien kjøpte dette av Løvenskiold. Da flyttet han nordover et stykke, hit til Sandvika hvor han så har slått seg til for godt og bor sammen med to søstre.

Oppe fra hogsten ser man Norsjø og over mot Helgja. Utpå vannet går etpar båter hver sin vei, en trekkende på lange sopper, den annen på en lekter.

- Det er vel ikke så mye liv å se der utpå lenger?

- Nei, du vet det er ingen passasjertrafikk mer, men jeg hører de vil bygge om «Victoria» for turistene. Ja., denne båten har jeg sett dampe der utpå gjennom mange år. Den slepebåten som trekker avsted med soppene der nede heter forresten «Erik».

- Kan du se det på den lange avstanden?

- Man lærer seg til å kjenne dem etter hvert. Den andre båten skal vel oppover til Notodden, tenker jeg.

- Når «Norsjølinjen» blir bygget må det vel bli bra trafikk her?

- Å, denne veibyggingen langs vannet til Sauherad er det visst langt i det blå med. Jeg tror det vil gå veldig mange år før noen her i Sandvika opplever å se denne gjennomgangsveien åpnet for biltrafikk.

- Det er lys og telefon i Sandvika?

- Lys får vi fra linjen som går forbi her,

telefonen tilhører Løvenskiold og har forbindelse ned her med en enkel tråd - men om noe skulle være påkrevet er det da mulig å få forbindelse med distriktet.

Fra den private skogsbilveiens ende er det et drygt kvarter å gå ned til Sandvika og det er både bratt og glatt og i alle fall vinterstid er det ikke alltid så lett. Før bilveien kom innover skogen, rodde Johannes Sandvika over Norsjø til Helgja for å handle. Nå skriver man bare opp på en liste de varene som trengs, og fra en forretning i byen kommer det en gang i uken alt en trenger helt frem til bilveiens ende og det må hentes der. Posten må hentes ute i Dalsbygda. Med melk er man selvforsynt fra kua på gården.

- Som sagt ligger stedet i Holla kommune, men når noen har ærend til et av de kommunale kontorene, er det ikke så praktisk akkurat. Enten må man ta båten over vannet og buss til Ulefoss, eller kjøre ned Gjerpen, rundt om Skien og så oppover på den andre siden.

Snøfallet som er kommet ligger i busk og lyng som et forvarsel om de snødybdene vi vel ikke kan unngå i vinter heller - men ennå har det i disse traktene vært fine forhold både for hogging og kåsing. Utpå vinteren skal stokkene kjøres ned til Norsjø. Her er vannveien den letteste. -

I fjor hogg Sandvika innpå 200 kubikkmeter tømmer, det er godt gjort. I dag har han kort vei hjem, så kaffevarme blir det ikke så lenge han er i denne hogsten.

Vi ser det ligger en ganske enkel tømmerstagg attved stubben, en av de få som ennå blir drevet med "brødmotor".

Vi sier adjø til 87-åringen, han tar øksa og skal kanskje finne seg en ny gran å sokke ferdig før han rusler hjem til middag. Mellom storskogen står også en ungplante her og der - han arbeider godt sammen med dem alle, Johannes Sandvika.